

U s n e s e n í

Krajský soud v Plzni rozhodl v hlavním líčení konaném dne 14. března 2002 v trestní věci obžalovaného,

býv. ml. stržm. SNB Bohumíra Vlačíh y,

nar. [REDAKCE] 1927 v Dolanech, okr. Náchod, důchodce, trvale bytem Česká Skalice, [REDAKCE], bývalého příslušníka Sboru národní bezpečnosti, služebně zařazeného u útvaru Jeřáb I/5,

t a k t o:

Podle § 223 odst. 1 tr.ř. za použití § 11 odst. 1 písm. b) tr.ř. **z a s t a v u j e s e** věc trestního stíhání obviněného Bohumíra Vlačíh y pro skutek, že:

dne 21.12.1951 kolem 19.00 hod. na poli v katastrálním území obce Horní Žďár, okr. Karlovy Vary, jako příslušník útvaru SNB s názvem Jeřáb I/5, asi 100 metrů od vrátnice střeženého objektu "OTK" Jáchymovských dolů, při výkonu strážní služby, střelil do obličejové části hlavy ze vzdálenosti asi 40 cm služební pistolí ČZ vzor 50 ráže 7,65 mm, nezjištěného výrobního čísla, poškozeného Jaroslava Lukeše, nar. 12.8.1927, trvale bytem Ostrov nad Oslavou č. 24, okr. Žďár nad Sázavou, který se předtím pokusil o útěk z tohoto střeženého objektu, a to za situace, kdy poškozený Jaroslav Lukeš, který byl při útěku již dříve zasažen do hrudníku jednou ze střel předtím vypálených ze služební zbraně obviněným Bohumírem Vlačíhou, několik okamžiků ležel na zemi a nebyl schopen pokračovat v útěku a tím mu způsobil průstřel obličejové části hlavy se zlomením horní čelisti a ztrátou zubů a toto zranění si u poškozeného vyžádalo hospitalizaci od 21.12.1951 do 4.3.1952 a zanechalo trvalé následky v podobě poruchy hybnosti pravé poloviny obličeje, Hornerova syndromu vpravo a nutnosti celkové zubní horní protézy,

neboť trestní stíhání je promlčeno.

O d ů v o d n ě n í

Dne 9.7.1996 byla k Okresnímu soudu v Karlových Varech na obviněného Bohumíra Vlačíhu podána Okresním státním zástupcem v Karlových Varech obžaloba sp.zn. 2 Zt 341/96, pro trestný čin zneužívání pravomoci veřejného činitele podle § 158 odst. 1 písm. b), odst. 2 písm. c) tr.zák. a trestný čin ublížení na zdraví podle § 222 odst. 1 tr.zák., jichž se měl dopustit skutkem, že v Horním Žďáru, okr. Karlovy Vary jako příslušník útvaru SNB s názvem Jeřáb I/5, dne 21.12.1951 kolem 19.00 hod., v poli cca 100 metrů od vrátnice střeženého objektu "OTK" Jáchymovských dolů, při výkonu strážní služby, ze vzdálenosti asi 40 cm střelil Jaroslava Lukeše, nar. 12.8.1927, který se předtím pokusil o útěk z tohoto

střeženého objektu, služební pistolí ráže 7,65 mm do obličejové části hlavy a to za situace, kdy Jaroslav Lukeš, který byl již dříve zasažen do hrudníku jednou ze střel předtím vypálených obviněným, již několik okamžiků ležel na zemi a nebyl nijak schopen pokračovat v útěku a způsobil mu tak průstřel obličejové části hlavy se zlomením horní čelisti a ztrátou zubů a toto zranění si vyžádalo hospitalizaci od 21.12.1951 do 4.3.1952 a zanechalo trvalé následky v podobě poruchy hybnosti pravé poloviny obličeje, Hornerova syndromu vpravo a nutnosti celkové zubní horní protézy. Obžaloba byla u Okresního soudu Karlovy Vary vedena pod sp.zn. IT 133/96.

Rozsudkem Okresního soudu Karlovy Vary ze dne 18.6.1997, sp.zn. IT 133/96, byl Bohumír Vlačihy uznán vinným uvedenými trestnými činy a odsouzen podle § 158 odst. 2 tr.zák. za použití § 35 odst. 1 tr.zák. k úhrnnému trestu odnětí svobody v trvání tří let nepodmíněně, pro jehož výkon byl podle § 39a odst. 2 písm. b) tr.zák. zařazen do věznice s dozorem.

K odvolání obžalovaného Bohumíra Vlačihy rozhodl Krajský soud v Plzni usnesením dne 10.12.1997, sp.zn. 8 To 526/97, tak, že podle § 257 písm. a) tr.ř. zrušil rozsudek Okresního soudu v Karlových Varech ze dne 18.6.1997, sp.zn. IT 133/96 a podle § 222 odst. 1 tr.ř. věc postoupil Krajskému soudu v Plzni, aby ji projednal jako soud prvního stupně.

Z odůvodnění tohoto usnesení vyplývá, že ve věci rozhodoval nepřislušný soud a tím, že rozhodl Okresní soud v Karlových Varech, došlo k tomu, že obviněný byl ve smyslu článku 38 odst. 1 Listiny základních práv a svobod odňat zákonnému soudci. Podle názoru odvolacího soudu bylo obviněnému Bohumíru Vlačihovi kladeno za vinu, že se dopustil jednání, které bez jakýchkoliv pochybností vykazuje znaky skutkové podstaty pokusu trestného činu vraždy podle § 8 odst. 1 k § 219 odst. 1 tr.zák. (eventuelně podle § 5 odst. 1 k § 216 odst. 1 tr.zák. č. 86/1950 Sb., tedy zákona účinného v době činu). Okresní soud měl tedy již po nápadu obžaloby uvažovat o postupu podle § 188 odst. 1 písm. a) tr.ř. a věc postoupit Krajskému soudu v Plzni jako soudu věcně a místně příslušnému. (pokud tak na základě skutkového zjištění neučinil vyšetřovatel ani státní zástupce).

Odvolací soud přitom napadený rozsudek zrušil podle § 257 písm. a) tr.ř. s tím, že námitkami podaného odvolání se nemohl zabývat i proto, že pokud soud prvního stupně rozhodoval jako soud věcně nepřislušný a podle zákona měl rozhodoval jako soud prvního stupně krajský soud, je podle věty druhé § 252 tr.ř. jako odvolací soud příslušný Vrchní soud. Dospěl rovněž k závěru, že nebyla porušena zásada zákazu reformace in peius (změny k horšímu), když rozsudek byl napaden odvoláním pouze ze strany obžalovaného. V závěru odůvodnění svého usnesení pak se touto zásadou, uvedenou v § 259 odst. 3 tr.ř. tehdy účinného, podrobně zabýval i s ohledem na možné eventuality nového skutkového zjištění, právní kvalifikace a možného rozhodnutí soudu.

Poté, co byly spisové materiály (v té době celkem 219 stran) postoupeny soudu prvního stupně, dospěl předseda senátu k závěru, že je nutno nařídit předběžné projednání obžaloby ve smyslu § 186 písm. e), f) tr.ř., neboť přípravné řízení nebylo provedeno podle zákona, zejména v něm byly porušeny předpisy zajišťující právo obhajoby a věc není v potřebném rozsahu objasněna z hledisek, která soud potřebuje pro své rozhodnutí.

Soud poté zjistil tak závažné podstatné vady přípravného řízení, které nepodávalo soudu dostatečný a spolehlivý podklad pro řešení základní otázky, zda je obviněný stavěn před

soud důvodně, že musel rozhodnout, jak níže uvedeno, o vrácení věci k došetření státnímu zástupci.

Z úředního záznamu o podaném vysvětlení (čl. 59) je zřejmé, že obviněný byl dne 29.12.1994 v 16.15 hodin ve smyslu ustanovení § 158 odst. 3 tr.ř. vyzván k podání vysvětlení týkajícího se okolností postřelení poškozeného Jaroslava Lukeše. Na první straně předtisku úředního záznamu je poučení, že vysvětlení podle § 158 odst. 3 tr.ř. nesmí být požadováno od toho, kdo by jím porušil zákonem uznanou povinnost mlčenlivosti, leda, že by byl této povinnosti zproštěn příslušným orgánem, nebo tím, v jehož zájmu tuto povinnost má a dále že vysvětlení může odepřít ten, kdo by jím způsobil nebezpečí trestního stíhání sobě nebo osobám uvedeným v § 100 odst. 2 tr.ř. Samotný zápis na druhé straně úředního záznamu pak obsahuje, že Bohumír Vlačihy byl požádán o podání vysvětlení k případu střelby na vězně prchajícího z pracoviště JD v Horním Žďáru, k čemuž uvedl, že na událost se pamatuje a jednoho z utíkajících vězňů postřelil. Na podkladě ověření této dříve získané informace bylo Bohumíru Vlačihovi sděleno obvinění z trestného činu těžké újmy na zdraví podle § 220 odst. 3 zákona č. 86/50 Sb. a vzhledem k tomu, že trestní zákon z roku 1994 byl pro pachatele příznivější, byl čin posuzován podle § 222 odst. 1. Dále byl obviněný seznámen s tím, že musí mít obhájce, byl vyzván, aby si ho zvolil a tuto možnost odmítl a požádal o ustanovení obhájce. Úřední záznam zpracoval vyšetřovatel a podanému vysvětlení byla přítomna další policejní osoba. Již takto zpracované sdělení obvinění bylo nepřezkoumatelné, neboť trestný čin těžké újmy na zdraví podle § 220 odst. 3 zákona č. 86/50 Sb. nikdy neexistoval. Ustanovení § 220 zákona č. 86/50 Sb. má totiž pouze dva odstavce, z nichž v prvním se říká, „kdo jinému úmyslně způsobí těžkou újmu na zdraví, bude potrestán odnětím svobody na tři až deset let“ a odstavec druhý uvádí, že: „odnětím svobody na pět až patnáct let bude pachatel potrestán, měl-li čin uvedený v odstavci 1 za následek smrt“. Dále, jak vyplývá z předtisku úředního záznamu, měl být obviněný před podáním vysvětlení poučen podle obou shora uvedených ustanovení obsažených v ustanovení § 158 odst. 5 tr.ř. Nebyl však prokazatelně poučen o tom, že nemusí podávat vysvětlení, pokud by tím porušil zákonem uznanou povinnost mlčenlivosti, leda, že by byl této povinnosti zproštěn příslušným orgánem, nebo tím, v jehož zájmu tuto povinnost má. To vyplývá i z výsledku obviněného ze dne 22.2.1995 u Okresního státního zástupce Plzeň-město, který obviněného vyslýchal ke skutečnostem sdělení obvinění, zřejmě na základě pochybností o materiálech zaslaných státnímu zástupci vyšetřovatelem ÚDV (jak bude níže uvedeno), a také proto, že po zrušení vojenské justice v roce 1993, ještě další dva roky Okresní státní zástupce Plzeň - město dozoroval věci týkající se osob dříve podléhajících vojenské jurisdikci v rámci tehdejšího Západočeského kraje.

Jak vyplývá z Rozhodnutí Ministra vnitra ČR o zproštění povinnosti mlčenlivosti Bohumíra Vlačihy, ze dne 27. února 1995 (čl. 108), byl tento zproštěn povinnosti mlčenlivosti o skutečnostech tvořící předmět státního a služebního tajemství v oboru působnosti Ministerstva vnitra, které se dozvěděl v rámci svého služebního zařazení a to pouze v rozsahu nezbytně nutném pro projednávání ve věci ublížení na zdraví - J. Lukeš, vedené na Úřadu dokumentace a vyšetřování zločinu komunismu (dále jen ÚDV) pod č.j. ÚDV-70/VT-94. Rozhodnutí nabylo účinnosti dnem vydání. Z obdobného rozhodnutí o zproštění povinnosti mlčenlivosti vůči Ladislavu Vávrovi (čl. 107) ze dne 11.2.1994 vyplývá, že věc prošetření postřelení Jaroslava Lukeše při útěku, byla vedena již téměř rok před sdělením obvinění Bohumíru Vlačihovi na ÚDV a že tedy i v případě ústního sdělení obvinění Bohumíru Vlačihovi (což trestní řád sice takto umožňuje, ale jedná se o formu v praxi zcela neobvyklou) mělo být vyčkáno, až bude zproštěn mlčenlivosti a teprve poté měl být požádán o podání vysvětlení. Obdobně to platí i v případě jeho výsledku dne 22.2.1995 vyšetřovatelem ÚDV (čl.

62-64). V té době již byla podána žádost Ministrovi vnitra ČR o zproštění mlčenlivosti Bohumíra Vlačihy, ale nebylo o ní ještě rozhodnuto.

Úřední záznam o podaném vysvětlení byl dne 30.12.1994 zaslán Okresnímu státnímu zástupci Plzeň-město a dne 2.1.1995 byla Okresnímu soudu Plzeň-město zaslána žádost o ustanovení obhájce obviněnému *Bohumilu* Vlačihovi, tedy s chybným křestním jménem obviněného, který se jmenuje *Bohumír*. Přesně nezjištěného dne (chybí záznam o odeslání), pak vyšetřovatel zaslal Okresnímu státnímu zástupci Plzeň-město (není zřejmé proč opakovaně), obviněnému Bohumíru Vlačihovi a jeho obhájce úřední záznam, založený na čl. 1, ve kterém je uvedeno, že ve smyslu ustanovení § 160 tr.ř. bylo při podání vysvětlení dne 29.12.1994 sděleno Bohumíru Vlačihovi, že je stíhán jako obviněný z trestného činu těžké újmy na zdraví podle § 220 odst. 3 zákona č. 80/50 Sb. ve znění § 222 odst. 1 tr.zák. s popisem skutku, kterého se měl dopustit. I zde v záhlaví úředního záznamu je uvedena stejná chyba jako na úředním záznamu o podaném vysvětlení, tedy uveden neexistují § 220 odst. 3 a navíc uvedeno nesprávné číslo zákona a to 80/50 Sb (správně zák. č. 86/50 Sb.). Jak vyplývá z materiálů založených na čl. 54 a 56, Okresní státní zástupce Plzeň-město si vyžádal od vyšetřovatele spisový materiál týkající se zápisu o podání vysvětlení a na základě toho dne 22.2.1995 předvolal obviněného k výslechu na státní zastupitelství, když současně sdělil vyšetřovateli, že výslech se nebude týkat otázek ke skutku, pro které je obviněný stíhán. Ze samotného protokolu o výslechu na čl. 60-61a) lze dovodit pochybnosti státního zástupce o vyšetřovatelem předloženém spisovém materiálu, neboť obviněného ke způsobu sdělení obvinění musel vyslechnout.

Již před prvním výslechem obviněného před vyšetřovatelem dne 22.2.1995 (neprocesního, neboť nebyl zbaven mlčenlivosti), rozhodl vyšetřovatel dne 18.1.1995 usnesením podle § 105 odst. 1 tr.ř. o přibrání znalce z oboru zdravotnictví, odvětví soudního lékařství prof. MUDr. Jiřího Štefana, DrSc. Přípisem ze dne 25.1.1995 pak položil znalci doplňující otázku. Ani usnesení ani přípis však neoznámil osobám oprávněným podat proti němu stížnost, tedy obviněnému Bohumíru Vlačihovi a jeho obhájce a v důsledku toho nenabývalo toto usnesení právní moci a pokud znalec dne 31.1.1995 podal znalecký posudek na základě nepravomocného usnesení, jednalo se o podstatnou vadu přípravného řízení, neboť to znamenalo zkrácení jeho práva na obhajobu (viz Sbírka soudních rozhodnutí a stanovisek č. 47/93).

Dne 27.2.1995 vyšetřovatel usnesením podle § 105 odst. 1 tr.ř. přibral k podání znaleckého posudku v trestní věci Bohumíra Vlačihy Kriminalistický ústav v Praze, oddělení balistiky. V záhlaví tohoto usnesení se opět objevuje závažné pochybení vyšetřovatele, který uvedl, že Bohumír Vlačiha je stíhán pro trestný čin těžké újmy na zdraví podle § 220 odst. 3 zákona č. 80/50 Sb., a navíc ve větě pokračuje „ve znění § 221 odst. 1 tr.zák.“, což je paragrafové označení trestného činu ublížení na zdraví, nikoliv však těžké újmy na zdraví ve smyslu § 222 odst. 1 tr.zák. Znalecký posudek byl vypracován dne 27.3.1995. K zadaným otázkám vyšetřovatel přiložil kromě jiného protokol o výslechu svědka Jaroslava Lukeše z 30.9.1993, který není v trestním spisu vůbec obsažen a jako svědek nemohl být před sdělením obvinění ve věci Bohumíra Vlačihy vyslechnut. Ze znaleckého posudku z oboru balistiky vyplývá, že znalec uvedl dvě možné varianty způsobu poranění obličejové části poškozeného a to buď střelbou z větší vzdálenosti, kdy pokles rychlosti střely se projevil na významném zakřivení dráhy nebo střelbou ze vzdálenosti přibližně 40 cm za předpokladu, že byl ke střelbě použit náboj se sníženým balistickým výkonem. Dále uvedl, že při této eventualitě se v okolí vstřelového otvoru zpravidla nalézají do kůže vtrysklá prachová zrna a částice povýstřelových

zplodin, tedy typická tetováž, která by neměla uniknout lékaři při popisu rány. Podklady, které měl k dispozici a to zejména lékařské zprávy, mu neumožňovaly jednoznačně stanovit, z které strany byl proveden vstřel, zda zezadu z týlu nebo z obličejové strany.

Tato podstatná otázka, zda poškozený měl po vstřelu tzv. tetováž a z jaké vzdálenosti se střelelo, nebyla v původním přípravném řízení objasněna a nebylo v přípravném řízení ani dále prokázáno, z jaké pistole vlastně obviněný měl střílet. I ve svém dalším posudku ze dne 1.8.1995 soudní znalec z odvětví balistiky na základě nového poznatku soudních lékařů, že dráha střely v hlavě poškozeného mohla být přímočará (po CT vyšetření), uvedl, že nelze jednoznačně určit, zda bylo vystřeleno ze vzdálenosti 40 cm a nebo ze vzdálenosti větší.

Dne 12.6.1995 vyšetřovatel usnesením podle § 105 odst. 2 tr.ř., (ačkoliv se nejednalo o nutnost přibrat dva znalce, když nešlo o prohlídku a pitvu mrtvoly, ani vyšetření duševního stavu obviněného a měl postupovat podle § 105 odst. 1 tr.ř.), přibral opětovně znalce z odvětví soudního lékařství prof. MUDr. Jiřího Štefana, DrSc., k zodpovězení a posouzení dvou otázek uvedených na čl. 10 vyšetřovacího spisu. Toto usnesení opětovně nebylo oznámeno obviněnému ani jeho obhájce, čímž došlo opětovně k podstatné vadě přípravného řízení.

Dne 19.6.1995 vyšetřovatel usnesením podle § 105 odst. 2 tr.ř. (stejné pochybení) přibral k podání znaleckého posudku z odvětví soudního lékařství doc. MUDr. Přemysla Klíra. Toto usnesení opětovně nebylo oznámeno obviněnému ani jeho obhájce.

Naprosto stejný postup se pak objevil u usnesení vyšetřovatele ze dne 18.7.1995 (čl. 14), kdy podle § 105 odst. 1 tr.ř. přibral k podání znaleckého posudku v trestní věci Bohumíra Vlačihy stíhaného pro trestný čin těžké újmy na zdraví podle § 220 odst. 3 zákona č. 80/50 Sb. ve znění § 221 odst. 1 tr.zák., Kriminalistický ústav v Praze, oddělení balistiky, kdy ani toto usnesení nebylo opět osobám oprávněným podat stížnost zasláno.

Soudní znalec MUDr. Štefan ve svém posudku ze dne 31.1.1995 neměl k dispozici výpověď obviněného. V dalším svém posudku ze dne 30.6.1995 opět neměl při zadání k dispozici výpověď obviněného (čl. 10-11).

Soudní znalec MUDr. Klír při zpracování posudku ze dne 5.7.1995 neměl k dispozici výsledky obviněného a poškozeného, pouze lékařské materiály a znalecké posudky MUDr. Štefana a balistika, neměl možnost prohlédnout osobu poškozeného a musel vycházet při zpracování posudku pouze z písemných podkladů.

Již v této fázi přípravného řízení měl být vyžádán vyšetřovatelem posudek ústavu a to jako revizní posudek, neboť se zřejmě jednalo o zvlášť obtížný případ, vyžadující tu nejvyšší kvalifikaci, kdy mělo již v přípravném řízení dojít k odstranění zjištěných skutkových nejasností, ale i vad řízení. K tomuto pak měla být provedena zejména rekonstrukce, v jejíž rámci měly být uskutečněny vyšetřovací pokusy, za současné účasti soudních znalců - lékařů i balistika, které by prověřily údaje popisované obviněným i poškozeným. Po zjištění údajů o zbrani a střelivu, vzdálenosti, na kterou střelba měla probíhat, úhlu dráhy střely a tomu eventuálně korespondujících vstřelů do hrudníku a obličeje, či možnosti vzniku tzv. tetové po výstřelu ze vzdálenosti cca 40 cm, by znalci společně mohli podat takové znalecké posudky, jejichž přezkoumatelnost soudem by zaručovala objektivní posouzení zažalovaného

jednání, tedy zda se skutek stal a staly by se pak podkladem pro použití správné právní kvalifikace při popisu skutku.

V přípravném řízení byly obstarány letecké snímky vězeňského objektu a okolí. Jediný svědek Ladislav Vávra označil místo, kde ležel poškozený Lukeš, jako místo za silnicí v poli, kousek od silnice. Ani na předloženém leteckém snímku nebyl schopen určit konkrétní místo, kde poškozený ležel. Podle prvotní výpovědi poškozeného však toto místo mělo být ve vzdálenosti 120 - 130 metrů od silnice. Nebyli zjištěni a vyslechnuti další příslušníci vězeňské služby, kteří kritického dne byli na místě přítomni, nebyl zjištěn ani příslušník, který v kritickou dobu sloužil na strážní věži proti místu, kde byl později poškozený nalezen. Přitom podle svědka Vávry mělo být na místě, kde ležel postřelený vězeň, asi 10 příslušníků SNB. Svědek Vach až u okresního soudu uvedl, že má doma zápisník, kde má poznámky týkající se jmen některých příslušníků a civilních zaměstnanců s vězeňského tábora, v přípravném řízení se ho vyšetřovatel na jména příslušníků neptal. Nebyli dotázáni žádní svědci (a případně zjištění další) z řad tehdejších vězňů, kteří se s poškozeným setkali po jeho návratu z nemocnice do tábora, zda známky „tetováže“ na jeho obličeji viděli.

Další procesní pochybení vyšetřovatele ÚDV spočívalo v tom, že dne 26.1.1995 vyslechl jako svědka Františka Malinu, ačkoli tento byl zproštěn mlčenlivosti ministrem vnitra až dne 27.2.1995.

Krajský soud v Plzni ve svém usnesení ze dne 10.12.1997, jako soud odvolací, uvedl, že se nemohl zabývat jednotlivými argumenty podaného odvolání obviněného proti rozsudku okresního soudu, neboť těmito se bude muset znovu zabývat Krajský soud v Plzni jako soud prvního stupně, neboť je podle § 17 tr.ř. věcně příslušný k rozhodování o trestné činnosti obviněného. Jak vyplývalo z podaného odvolání, které obviněný odůvodnil prostřednictvím své obhájkyne, vytýkal soudu, že trestní stíhání již bylo promlčeno a v důsledku toho mělo být zastaveno. Dále připouštěl pouze to, že poškozeného postřelil do hrudníku a hlavy při pronásledování. V souvislosti s tím poukazoval na neúplnost skutkových zjištění, která by měla být doplněna minimálně o rekonstrukci, vyšetřovací pokusy a zejména o zpracování ústavního znaleckého posudku z oboru soudního lékařství. Nad rámec námitek pak připoměl, což obhájkyne učinila i v závěrečné řeči při hlavním líčení u okresního soudu, že ve věci v přípravném řízení vystupoval jako vyšetřovatel pplk. Ing. Adolf Rázek, který je aktivním členem Konfederace politických vězňů a sám byl na Jáchymovsku vězněn. Obviněnému sdělil obvinění velmi zvláštním způsobem a vznikly pochybnosti o jeho nepodjatosti.

V rámci předběžného projednání obžaloby dospěl soud k závěru, že pokud se týká otázky promlčení trestního stíhání obviněného, měl se touto zabývat již vyšetřovatel, posléze státní zástupce, a konečně okresní soud, pokud mělo být jednání obviněného kvalifikováno jako trestný čin ublížení na zdraví podle § 220 odst.1 tr.zák. č. 86/50 Sb. a jako trestný čin porušování povinnosti veřejného činitele podle § 175 odst.1 písm. b), odst. 2 písm.d) tr.zák. č. 86/50 Sb., neboť v obou případech byl podle těchto ustanovení obviněný ohrožen trestem odnětí svobody v rozpětí od 3 do 10 let a dle ustanovení § 65 odst.1 písm.b) tr.zák. č. 86/50 Sb., trestnost činu zaniká uplynutím promlčecí doby, která činí 10 let, činí-li horní hranice trestní sazby dočasného odnětí svobody nejméně 10 let. I pokud byla právní kvalifikace vyšetřovatelem i státním zástupcem uvedena podle § 16 odst.1 tr.zák. č. 140/61 Sb., v platném znění, pak podle § 67 odst.1 písm.b) tr.zák. trestnost činu zaniká uplynutím promlčecí doby, jež činí 10 let, činí-li horní hranice trestní sazby odnětí svobody nejméně 10 let. Podle výkladu tohoto (i předchozího) ustanovení bylo předmětné jednání promlčeno dne

21.12.1961. Nelze použít stavení promlčení uvedené v ustanovení § 67 odst. 2 tr.zák., neboť do 21.12.1961 neexistovala zákonná překážka, pro kterou by nemohl být obviněný postaven před soud. Na stavení promlčení však nešlo použít ani ustanovení § 5 zák. č. 198/93 Sb., podle kterého se do promlčecí doby nezapočítává doba od 25.2.1948 do 20.12.1989, neboť promlčecí doba trestnosti shora uvedeného činu proběhla ještě před účinností tohoto zákona (viz např. usnesení Vrchního soudu ČR v Praze, sp.zn. 2 To 77/97 ze dne 24.9.1997 a vysvětlivka č. 2 k § 67 tr.zák., Trestní zákon - komentář, JUDr. Rizman, JUDr. Šámal, 1994 a další později zveřejněná judikatura a komentáře k § 67 tr. zák.). Protože však krajský soud v odvolacím řízení usnesením zrušil napadený rozsudek a věc postoupil Krajskému soudu v Plzni jako soudu prvního stupně, když v jednání obviněného spatřoval znaky skutkové podstaty pokusu trestného činu vraždy podle § 8 odst.1 k § 219 odst.1 tr.zák., nešlo poté bez dalšího vyslovit nepřipustnost trestního stíhání, a to s ohledem na ustanovení § 67a písm.b) tr.zák. účinného od 1.1.1970, kdy uplynutím promlčecí doby nezaniká trestnost trestného činu vraždy podle § 219 tr.zák.

V rámci předběžného projednání obžaloby se soud musel zabývat i námitkou obhajoby o podjatosti vyšetřovatele ÚDV. Soud tak učinil i proto, že zjistil závažná pochybení vyšetřovatele při provádění přípravného řízení, mající za následek neprocesnost řady úkonů. Z výpovědi obžalovaného u hlavního líčení u okresního soudu (čl. 162 - 163) vyplynulo, že ho vyšetřovatel sám osobně navštívil v období vánočních svátků roku 1994 v místě jeho bydliště a ústně ho měl zastrašovat obviněním ze závažného trestného činu. Kromě svědka Vávry nebyli zjištěni žádní jiní příslušníci SNB, kteří se měli podle vyjádření obviněného, ale i poškozeného, ve větším počtu dostavit bezprostředně po události na místo činu. Nebylo patrné, z jakých dokumentů či archivů byli svědci vypátráni, či zda vůbec bylo po nich pátráno. Sám svědek Vach až u okresního soudu uvedl, že má doma schovaný zápisník se jmény příslušníků SNB, kteří v té době v předmětném útvaru sloužili a v případě zájmu mohl tyto jména vyšetřovateli poskytnout, avšak vyšetřovatel se ho na žádná jména neptal. Vyšetřovatel ppík. Ing. Adolf Rázek, byl sám v 50. letech politickým vězněm a je aktivním členem Konfederace politických vězňů. Pokud on sám byl bývalým režimem hluboce poškozen, lze dovodit obecné pochybnosti o jeho nestrannosti při vyšetřování, což se projevilo i tím, jak vyplývá z usnesení o přiřazení znalců z oboru soudního lékařství, že chtěl po těchto znalcích vyjádření z hlediska jejich odbornosti pouze k verzi případu uvedené poškozeným a znalci nebyli v samém počátku dotazováni na to, aby se vyjádřili i k verzi uvedené obviněným, byť samozřejmě v té fázi verzi neprocesní. Neobjektivita vyplynula i při výsleších svědků v přípravném řízení, kdy tito nebyli dotazováni k rozporům ve výpovědích, ani k možnostem ustanovení dalších osob, jejichž svědecké výpovědi by posloužily důkazní situaci. Jmenovaný přitom odbornou kvalifikaci pro funkci vyšetřovatele získal absolvováním kursu pro vyšetřovatele na Policejní akademii ČR v roce 1993 a rozkazem ministra vnitra mu byla prominuta podmínka vysokoškolského právnického vzdělání pro výkon funkce vyšetřovatele a od 1.12.1993 byl do funkce vyšetřovatele ustanoven.

Podle názoru soudu nešlo u obviněného Bohumíra Vlačihy řádně přezkoumat podanou obžalobu a odpovídající právní kvalifikaci po postoupení věci Krajskému soudu v Plzni, jako soudu prvního stupně, neboť soud neměl vzhledem k průběhu a výsledkům přípravného řízení, ale i hlavního líčení u okresního soudu, dostatečný a spolehlivý podklad pro řešení základní otázky, zda obviněný je stavěn před soud důvodně. Vracení věci státnímu zástupci k došetření bylo tedy skutečně nutné k odstranění závažných a podstatných vad přípravného řízení a k objasnění základních skutečností pro rozhodnutí soudu.

Po vrácení věci k došetření státní zástupkyně Krajského státního zastupitelství v Plzni usnesením ze dne 6.1.1998, sp.zn. 2 KZv 127/98, odňala podle § 174 odst. 2 písm. f) tr.ř. per analogiam věc Policii ČR, Úřadu dokumentace a vyšetřování zločinů komunismu, Úřadu vyšetřování pro Českou republiku v Praze a přikázala ji Policii ČR Krajskému úřadu vyšetřování Správy Zpč. kraje.

Po velmi obsáhlém doplnění dokazování přípravného řízení (č.l. 249 až 944) podala Krajská státní zástupkyně v Plzni dne 23.11.2000 na Bohumíra Vlačihu ke Krajskému soudu v Plzni obžalobu sp.zn. 2 KZv 127/98, kdy skutek výše popsany, doplněný toliko o identifikaci střelné zbraně, právně kvalifikovala jako pokus trestného činu vraždy podle § 8 odst. 1 k § 219 odst. 1 tr. zák.

Krajský soud v Plzni jako soud prvního stupně v hlavním líčení ve dnech 12.3 - 14.3.2002 přečetl podle § 207 odst. 2 tr.ř. výpovědi obžalovaného Bohumíra Vlačihy, když hlavní líčení po souhlasu stran podle § 205 odst. 2 tr.ř. probíhalo v jeho nepřítomnosti podle § 202 odst. 5 tr.ř., vyslechl poškozeného Jaroslava Lukeše, postupem podle § 211 odst. 2 písm. a) tr.ř. přečetl výpovědi svědků Zdeňka Uchytily, Svatoše Vacha, Ladislava Vávry, Antonína Chalupy, Ladislava Vyzibla, dále podle § 211 odst. 1 tr.ř. přečetl svědecké výpovědi svědků Gottwalda, JUDr. Beránka, Bláhy, Janeckého, Maliny, Procházky, Rendla, Plecitého, Zámečníka, Beránka, Mokrejše, Boudníka, Hlávky, Sedláře, Vysoudila, Fišara, Daleckého, Navrátila, Mudrocha, Bradáče, Hájka, Budíka, Kotrby, Slezáka, Plechače, Doudy, Čadka, Košiny, PhDr. Kořínka, Hrnčíře, Kebrleho, Vacka, Cihláře, Měrky, Pokojného, Miroslava Bošky, Adamce, Němečka, Matase, Staníka, Šímy, Vejvody, Suchara, Zbýňovce, Peterky, Vojtěcha Bošky, Köhlera, Balabána, Bareše, Nováka, Prouzy, Šimáka, Čápa, Vavříčky, Vrubela a Bilanského, přečetl znalecké posudky z oboru zdravotnictví, odvětví soudního lékařství a znalecké posudky z oboru kriminalistiky, odvětví balistiky a k nim vyslechl soudní znalce doc. MUDr. Helenu Kvapilovou, CSc. z odvětví soudního lékařství a Ing. Bohumila Planku, CSc. z odvětví balistiky, znalecký posudek z oboru zdravotnictví, odvětví psychiatrie, znalecký posudek z oboru zdravotnictví, odvětví psychologie, další listinné důkazy, a to lékařské zprávy, zdravotní dokumentaci, letecký snímek, katastrální mapu a pláněk tábora, fotografie, protokoly o rekognici a fotodokumentaci, protokoly o konfrontaci, protokol o prověrce výpovědí na místě činu a fotodokumentaci, archivní materiály, archivní zprávy a zprávy Ministerstva vnitra ČR, spis Okresní prokuratury v Jáchymově sp.zn. Pt 115/52, spis Ministerstva národní bezpečnosti sp.zn. B/4-V-1540/52, rozsudek Okresního soudu Karlovy Vary sp.zn. 1T 133/96, usnesení Krajského soudu v Plzni sp.zn. 8 To 526/97, usnesení Krajského soudu v Plzni sp.zn. 1T 1/98, usnesení Krajské státní zástupkyně v Plzni sp.zn. 2 KZv 128/98 a dospěl k následujícím zjištěním a závěrům.

Obžalovaný Bohumír Vlačiha u hlavního líčení před okresním soudem (když jeho předchozí výpověď z přípravného řízení z procesních důvodů nebyla použitelná) uvedl, že v kritické době vykonával službu na vrátnici, kdy vedoucím byl jeho kolega Slávek Plechač. Byl tehdy vyzbrojen pistolí ráže 7,65 mm. Byl příslušníkem ostrahy závodu a vykonával hlavně práci na vrátnici. Kritického dne byla silná mlha a špatná viditelnost. Když s kolegou zpozorovali dva prchající vězně, několikrát křičeli „Stůj“, na tyto výzvy však vězni nereagovali. On vězně pronásledoval, jeho kolega zůstal na vrátnici. Po prchajících asi 6x vystřelil a když chtěl do zbraně zasunout další zásobník, došlo k závadě na zbrani, kdy se mu zásobník nepodařil zasunout do zbraně. V té době však již přiběhl k jednomu z vězňů, který ležel na zemi a sténal. Stál tam po dobu asi 5-10 minut, ještě volal na strážného na strážní věž, aby zavolal pomoc. Poté přišla skupina příslušníků SNB a také odsouzení, mezi kterými byl

lékař s nosítky. O tom, koho tehdy postřelil se dozvěděl až v roce 1995 při sdělení obvinění. Poté kdy ke zraněnému vězni se dostavila pomoc, on odešel zpět na vrátnici. Jaké zranění mu způsobil nevěděl. V době, kdy po prchajících vězních začal střílet, tito již byli na silnici, vedoucí kolem plotu vězení. Poškozeného neviděl padat na zem, neboť když k němu přišel, ten už ležel na zemi. Pokud jde o střelbu uvedl, že vždy namířil, držel zbraň obouruč, zastavil se a střílel po obou siluetách vězňů. Naposled vystřelil v době, kdy poškozený Lukeš přeskakoval přes příkop, tedy když odbočil z cesty, vlevo na pole. Poté již měl závadu na zbraní. Pokud se týká místa, kde měl zraněný ležet, uvedl, že z toho místa viděl na strážní věž, respektive viděl strážného ve světle a volal na něho, aby zavolal doktora. Jednoznačně popřel, že by poškozeného střelil do obličejové části z bezprostřední blízkosti a uvedl, že se domnívá, že z takové vzdálenosti by mu mohl způsobit daleko horší zranění, ne-li smrt. Dále se vyjadřoval ke způsobu sdělení obvinění vyšetřovatelem.

Po vrácení věci k došetření byl obžalovaný vyslechnut znovu dne 7.4.1999. Uvedl, že to, co vypověděl před okresním soudem, je pravda. Nesouhlasil s tím, že by na poškozeného střílel až ze vzdálenosti 80 metrů, kdy tento již byl na poli, neboť to bylo večer, byla mlha, neměl baterku a objekt věznice byl osvětlen směrem dovnitř objektu. Rovněž nesouhlasil s tím, že by poškozený padl ve vzdálenosti 120 metrů od silnice, a to proto, že na takovou vzdálenost by nemohl komunikovat se strážným na věži. Podle jeho názoru poškozený upadl blíže k silnici, asi 15 metrů od ní. Rovněž setrval na tom, že další příslušníci SNB přišli na místo asi za 5-10 minut. To dovozuje z toho, že musel být vyhlášen poplach, příslušníci se museli ustrojit, vyzbrojit a soustředit na místě, kde byli informováni co se stalo a kam mají jít. Po celou tuto dobu tam zůstal s poškozeným sám, slyšel jeho nařikání a byl přesvědčen o tom, že žije. Rovněž vyjádřil pochybnosti o tom, že by svědek Vach mohl slyšet výstřely, respektive po určité době osamocený výstřel. Pokud se týká výzbroje, popsal pro další identifikaci pistoli, kterou byl vyzbrojen, dále uvedl, že samopal použít nemohl, neboť ten byl v době útěku vězňů pro něho na nepřístupném místě a jeho kolega Plechač měl na samopalu závadu. Proto také zůstal na vrátnici. Znovu popsal, jakým způsobem po prchajících vězních střílel a uvedl, že vystřelil celý zásobník, neboť při posledním vystřeleném náboji mu zůstal závěr v zadní poloze. Teprve při přebíjení zbraně zjistil závadu, když náhradní zásobník nešel do pistole zasunout. Naposled střílel, když vězeň přeskakoval přes příkop, tedy když odbočil z cesty do pole.

Poškozený Jaroslav Lukeš v přípravném řízení uvedl, že se se svým kamarádem Karlem Morkusem domluvili na útěku, který uskutečnili dne 21.12.1951 večer, kolem 19.00 hodiny. Ten den si vybrali proto, že byla mlha s viditelností 10-15 metrů. Nevěděli kdo měl stráž na bráně a ani to nemohlo mít vliv na jejich útek. Vyčkali okamžiku, kdy se nikdo nepohyboval po silnici, ani u vrátnice, proběhli rychle přes čáru, od které se mohlo ostřelovat, proběhli brankou na silnici, zahrnuli vpravo a asi po 100-120 metrech zahrnuli vlevo do zoraného pole. Po silnici za nimi ještě nikdo neběžel. Až když zabočili do pole, slyšeli za sebou střelbu. Asi po 80 metrech běhu v poli ho zasáhla první střela do zad, která proletěla celým tělem. Asi po dalších 40-50 metrech upadl a nemohl se zvednout. Uslyšel asi za 10 vteřin dupot, objevil se u něho příslušník ostrahy s pistolí v ruce, on pootočil hlavu a viděl ústí pistole směřující k jeho hlavě, viděl záblesk a cítil bolest a krev tekoucí po obličejí. Ještě tomu příslušníkovi řekl: „Tos dělat neměl“. Za pár vteřin slyšel, že přiběhli další příslušníci a udělali kolem něho kruh a někdo z nich říkal, že ho dorazí. Jiný příslušník mu řekl, aby to nedělal, že by to byla prasečina. Asi za půl hodiny přišli s nosítky, odnesli ho do věznice, kde ho ošetřili vězňové - lékaři a poté byl převezen do nemocnice do Karlových Varů, kde se podrobil operaci. Asi za měsíc byl převezen do vězeňské nemocnice a v měsíci březnu 1952

se vrátil zpět do Věznice v Horním Žďáru. Od svých kamarádů se pak dozvěděl, že příslušník, který po něm střílel, se druhý den po útěku chlubil, že ho dostal. Pokud se týká způsobu střelby, uvedl poškozený, že strážný začal střílet až když byli ze silnice pryč. Musel střílet na slepo, protože nebylo vidět. Vždy střílel a po chvíli střílel další ránu. Kdo po něm tehdy střílel to nevěděl, viděl jenom jeho siluetu, když ležel na zemi. Viděl však ruku s pistolí a také záblesk. Ani po návratu z nemocnice do věznice se nedozvěděl od nikoho, kdo konkrétně byl jeho pronásledovatelem. V nemocnici byl vyslýchán příslušníky StB, výslech byl formální a probíhal korektně. Protokol podepsal a ani ho nečetl. Věděl, že kdyby trval na přesném popsání události, tak by si přitížil. Shodně pak poškozený vypovídal i u hlavního líčení u Okresního soudu v Karlových Varech.

Po vrácení věci k došetření byl svědek znovu vyslechnut, uvedl shodné skutečnosti s tím, že když tehdy utíkali, byla tma, silueta se dala zpočátku rozpoznat na 30 metrů. Sníh nebyl. Po projití brankou strážnice běželi zhruba 100 metrů doprava při oplocení po silnici, silnice byla z poloviny osvětlená světlem dopadajícím při odrazu z reflektorů dovnitř objektu a byla mlha. Při útěku klopýtnul a Karel Morkus ho předběhl. Po uběhnutí asi 100 metrů přeskočili strouhu směrem doleva do pole. Asi po 60 metrech běhu v poli zaregistroval první výstřel, bylo vypáleno 6 nebo 7 ran za sebou. Poté ucítil ránu do zad. Setrvačností běžel asi tak 20 metrů a upadl na zem. Když ho pronásledovatel dostihl, podíval se na něho tak, že otočil hlavu a viděl ve vzdálenosti 50-60 centimetrů ústí pistole. Poté ucítil prudkou bolest v obličeji, neztratil vědomí a ještě mu stačil říci, že to dělat neměl. Do bezvědomí neupadl. Asi po 15 vteřinách tam přiběhli další příslušníci SNB. Shodně pak popisuje jakým způsobem byl přepraven do nemocnice, kde byl následně vyslýchán příslušníky StB, kteří však s ním zacházeli slušně, neřekl jim, jakým způsobem utrpěl ránu do tváře, neboť měl strach, že by si tím podepsal rozsudek smrti. Když se vrátil z nemocnice, ukazoval své zranění svým kamarádům, tehdy byly rány zhojeny, barva jizev byla růžová. Nějakých jiných barevných odstínů v okolí ran si nepovšiml. Dále uvedl, že o celém případu již vypovídal v roce 1968 ve zprávě pro Dokumentační komisi K 231, kterou také do spisu předložil. V doplňujícím výslechu dne 22.6.2000 svědek dále uvedl, že po průstřelu hlavy nebyl v dlouhotrvajícím bezvědomí, mohl být v bezvědomí krátce, a to několik vteřin. Podle jeho odhadu byl s ním obžalovaný na poli o samotě ne víc než jednu minutu. Když tam přiběhli další příslušníci SNB neví již, zda ten kdo ho postřelil tam stál, nebo kde stál. Ani neví kdo řekl větu, že ho dorazí. Ten kdo ho postřelil si ho nevšiml, nepomohl mu, neošetřil ho a myslí si, že ani nezajistil ošetření. Když byl na nosítkách odnesen na ošetřovnu, řval tam na něho velitel tábora Malina, že ho nechají chcipnout.

U hlavního líčení svědek Jaroslav Lukeš tyto skutečnosti v podstatě zopakoval a uvedl, že po přeskočení strouhy na pole zaregistroval první výstřel ve vzdálenosti asi 40-50 metrů. Střelba šla velice rychle. Poté, co ho střela zasáhla do zad začal zpomalovat a svého kolegu Morkuse již neviděl. Ten běžel dál. Neslyšel ani, že by kolem něho proletěla kulka nebo že by dopadla někde v okolí na zem. Poté co byl střelen do zad, utíkal ještě asi 30-40 metrů než upadnul. Strážný ho střílel z blízka do tváře, nebylo to více než půl metru. O samotě pak byli spolu asi půl minuty až minutu, než přiběhli další strážní z areálu vzdáleného asi 100 metrů. Když se vrátil z nemocnice zpět do vězení, některým svým dobrým kamarádům tehdy řekl jak to skutečně bylo, ale některým to takto přesně neřekl, neboť to nemohl říci všem, protože měl strach. Se svým kamarádem Karlem Morkusem byl později v příbuzenském vztahu, neboť jejich děti se vzali a on mu následně říkal, že po ranách, které slyšel zastavil, po chvíli uslyšel jednu osamělou ránu, pokračoval dále v útěku až do Žatce, kde ho chytili. Ve Věznici v Horním Žďáru bylo tehdy umístěno asi 90% politických vězňů,

byli tam však umístěni například i skuteční vrazi. Uvnitř objektu za plotem bylo vyznačeno pásmo, ve kterém mohl strážný po vězni střílet bez vyzvání. V době, kdy utíkali, byla mlha, ale nebyl sníh ani mráz. Běželo se jim těžce, zvláště po poli. Pokud se týká předmětného článku ze zprávy Dokumentační komise K 231 z května roku 1968, uvedl, že tak přesně to tehdy popsal, ale ten, kdo článek napsal, si tam však přidal výstřely ze samopalů.

Svědék Zdeněk Uchytíl, bývalý vězeň, v přípravném řízení uvedl, že od Jaroslava Lukeše i Karla Morkuse věděl o tom, že plánují útěk z tábora. Kritický den mu řekli, že jdou. Uvedl, že toho dne byla viditelnost snížena hustou mlhou, byl večer a tma. Když bylo zjištěno, že uprchli vězni, byl vyhlášen nástup a protože on nenahlásil jméno svého spolupracovníka Karla Morkuse, byl dán do korekce. Na jaře roku 1952 se Jaroslav Lukeš vrátil zpět do tábora a vyprávěl mu, jak celý útěk probíhal. Vyprávěl mu, že po projití brankou běželi doprava a poté do pole. Začalo se střílet a Lukeš cítil, že je zasažen, ležen na zemi, doběhl tam jeden příslušník, který, když viděl, že se ještě hýbe, tak na něj vystřelil. Zakrátko tam doběhli další příslušníci a někdo řekl, že ho dorazí. Další příslušník mu v tom však zabránil. Když byl posléze přemístěn do vězeňského tábora Svatopluk, setkal se tam s Karlem Morkusem, který mu vyprávěl, že po prvních výstřelech zjistil, že běží sám, zastavil se a když uslyšel další výstřel nečekal dále a pokračoval v útěku. U hlavního líčení u Okresního soudu v Karlových Varech svědek uvedl shodné skutečnosti s tím, že když mu Jaroslav Lukeš líčil celou událost, tak z toho byl vystrašený, jeho pobyt v nemocnici nebyl lehký, neboť tam byl přivázán řetězy. Nemohl však upřesnit skutečnost, zda k postřelení poškozeného došlo na poli nebo na silnici, neboť se tenkrát o tom nebavili.

Svědék Svatoš Vach v přípravném řízení uvedl, že v době, kdy došlo k útěku Jaroslava Lukeše, byl spolu s dalšími spoluvězni na směně a pracoval v tzv. nádvorní partě. Slyšeli poplach, střelbu a bylo jasné, že někdo utekl. Počasí bylo tehdy sychravé, bylo mlhavo. Rozzářily se reflektory ze strážních věží. Podle něho probíhala střelba pravděpodobně ze strážní věže. Krátce po sérii výstřelů zazněl ještě jeden samostatný výstřel. Místo kde uprchli vězni byli dostiženi nebylo z tábora vidět. U hlavního líčení u Okresního soudu v Karlových Varech svědek uvedl, že s poškozeným Jaroslavem Lukešem o události hovořil poté, co se tento vrátil z nemocnice zpět do tábora. Lukeš mu říkal, že první ránu dostal v běhu zezadu do hrudníku. Druhou ránu měl dostat do hlavy ze vzdálenosti asi 45-50 cm. Pak měl dostat ještě jednu ránu, ale k té nedošlo, měla to být tzv. rána na doraz a od té rány prý měl být obžalovaný zrazen svými spolupracovníky. Po této události byl obžalovaný v táboře přezdíván jako „Ostrostřelec“. Potvrdil dále, že skutečně slyšel sérii výstřelů a pak jeden samostatný výstřel. U soudu rovněž uvedl, že má doma zápisník, respektive poznámky, týkající se jmen některých příslušníků a civilních zaměstnanců vězeňského tábora. Pokud se týká počtu výstřelů uvedl, že jich bylo asi pět a šly rychle za sebou a za několik desítek vteřin padl další, poslední výstřel. Po vrácení věci k došetření svědek uvedl opět shodné skutečnosti, kritický den pracoval na odpolední směně na skládce chudé rudy, což bylo na nádvoří. Nebylo to v bezprostřední blízkosti drtičky, takže tam nebyl ani větší hluk. Když se šel napít na umyvárku a vracel se zpět, slyšel nějaký hluk a výstřely. Tábor byl sice osvětlený, ale mimo oplocení tábora už bylo spíše šero, byla mlha. Slyšel sérii výstřelů a poté za nějakou dobu poslední ránu. Časový interval mezi sérii výstřelů a poslední ránou nedokázal přesně odhadnout, uvedl, že to bylo nejvýše 30 vteřin. Není si již zcela jistý, zda se v té době na strážní věži rozsvítilo světlo. Bezprostředně poté byl vyhlášen nástup a následně se zjistilo kdo utekl. Když se Lukeš vrátil na jaře 1952 z nemocnice říkal mu, že se ho pokusili dostřelit do hlavy. Poškozený mu také ukazoval poranění na hrudníku i na obličeji. Řekl mu, že poté co v běhu ho zasáhla střela do zad, krátce dobíhal a dopadl na zem a poté došlo k tomu

dostřelu. Pokud se týká poranění poškozeného v obličejové části, popsal ho a uvedl, že obě jizvy měly stejný barevný odstín, byly do růžova, hodně prokrvácené, nedoléčené. Tehdy všichni vězni byli ostříháni dohola. Žádné černé nebo černošedé fleky či nečistoty neviděl. To zranění si neprohlížel jenom on, ale i jiní spoluvězni.

Svědék Ladislav Vávra jako jediný z bývalých příslušníků SNB v přípravném řízení uvedl, že kritický den nebyl ve službě a odpočíval, když byl vyhlášen poplach. Bydleli tehdy nad silnicí směrem k táboru. Po obléknutí a vystrojení se dostavil k táboru, kde jim bylo řečeno, že utekli dva vězni a jednoho že se již podařilo zadržet a druhý zmizel. Místo, kde ležel vězeň, bylo za silnicí v poli, kousek od silnice. Na místě zjistil, že se jedná o Jaroslava Lukeše, který byl dříve jeho spolužákem ve škole. Dále svědek uvedl, že někdo z přítomných příslušníků SNB chtěl na něho ještě střílet a on mu v tom zabránil. Poté byl vyslán hledat druhého uprchlíka. Když přišel na místo kde postřelený vězeň ležel, už tam bylo asi 10 příslušníků SNB. Místo bylo osvětlováno pouze baterkami. On sám odešel ještě dříve než byl vězeň odtransportován na nosítkách. Ten, kdo chtěl vystřelit ještě jednu ránu, však nebyl obžalovaný Vlačiha, byl to už někdo jiný. Po vrácení věci k došetření svědek vypověděl v podstatě shodné skutečnosti. Po vyhlášení poplachu se oblékl, vzal si zbraň a společně s dalšími příslušníky se dostavil na místo, které bylo asi 100-200 metrů od ubikace. Tam již bylo více lidí. On sám ten večer střelbu neslyšel, neboť spal. Teprve až v následujících dnech zjistil, že postřelený Jaroslav Lukeš byl jeho dřívějším spolužákem. Neví, kdo přesně řekl, že je třeba ho dostřelit, ale Vlačiha to nebyl. Tělo poškozeného tehdy leželo určitě za silnicí na poli. V jaké vzdálenosti však bylo od silnice, to nevěděl a nemohl to určit ani podle předložené dokumentace. I při svém dalším výslechu dne 22.6.2000 tyto skutečnosti zopakoval s tím, že pokud on byl přítomen na místě činu, tak poškozeného tam nikdo neošetřoval. Tehdy ani nevěděl, kdo poškozeného postřelil, o tom, že ho měl postřelit obžalovaný Vlačiha, se dozvěděl až v průběhu několika následujících dní. On sám se na místě činu zdržel asi 10 minut a po tu dobu nikdo poškozeného neošetřoval.

Svědék Antonín Chalupa, rovněž jeden z bývalých vězňů, který byl vyslechnut až po vrácení věci k došetření, uvedl, že v kritický den až na nástupu ve večerních hodinách se od ostatních spoluvězňů dozvěděl, že došlo k útěku dvou vězňů. S Jaroslavem Lukešem se tehdy blíže znal. Když se poškozený vrátil z nemocnice vyprávěl mu, že když běžel od vrátnice, byl zasažen do zad střelou ze samopalu, po několika krocích se mu udělalo nevolno, při běhu otočil hlavu a volal nestřílejte a v tom dostal druhý zásah přímo do obličeje. Poté upadl do bezvědomí. Pak se probudil v nemocnici. Co se dělo na místě, kde poškozený zůstal ležet nevěděl, neboť ten mu to neřekl. Pouze mu sdělil, že než upadl do bezvědomí, tak k němu doběhli dva příslušníci SNB a jeden z nich měl říkat, dodělej ho a ten druhý mu měl říkat, aby toho nechal. O tom, že by na poškozeného střílel nějaký příslušník SNB z bezprostřední blízkosti mu poškozený nic nevyprávěl. Na této své výpovědi setrval svědek i při opakovaném výslechu a i při konfrontaci s poškozeným.

Svědék Ladislav Vyzibla, rovněž jeden z bývalých vězňů, který byl vyslechnut až po vrácení věci k došetření, uvedl, že Jaroslava Lukeše znal z vězení, neboť bydleli na stejné ubytovně. Když se poškozený vrátil z nemocnice, on již v táboře nebyl, neboť byl přemístěn do tábora Rovnost. Tam se později s Jaroslavem Lukešem setkal a ten mu řekl, jak k celé věci došlo. Vyprávěl mu, že když utíkal, cítil ránu na plicích, viděl, že mu z hrudníku teče krev. Přitom měl upadnout na zem, potom k němu měli přiběhnout příslušníci SNB a jeden z nich měl vzít pistoli a zblízka jej střílet do obličeje. Lukeš mu říkal, že slyšel, že na něho chce

ještě jednou vystřelit, ale druhý strážný mu řekl, aby toho nechal a ten ho poslechl. Potom ho odvezli do nemocnice do Karlových Varů.

Shora uvedení svědci s ohledem na svůj věk a velmi závažná onemocnění se nemohli soudního řízení zúčastnit a proto jejich výpovědi byly postupem podle § 211 odst. 2 písm. a) tr.ř. přečteny, když svědek Zdeněk Uchytal již zemřel.

Svědka Bohuslav Gottwald, bývalý vězeň, v přípravném řízení uvedl, že žádné podrobnosti k případu útěku poškozeného neví, byl tehdy na odpolední směně a až na nástupu se dozvěděl, že někdo utekl. On sám o přípravě útěku nic nevěděl. Zakrátko poté byl přemístěn do jiných věznic.

Svědka František Malina po vrácení věci k došetření uvedl, že byl v kritické době příslušníkem SNB, zařazený jako velitel vězeňského tábora „C“ Horní Žďár. Ví, že došlo k útěku vězňů v kritické době a následnému postřelení jednoho z nich. Ten byl ošetřen na ošetřovně v táboře, kde on byl velitelem. O ošetření vězně se však dozvěděl od svých podřízených, neboť on na místě tehdy nebyl, neboť nebyl v práci a byl doma. K tvrzení poškozeného, že měl tehdy na ošetřovně křičet, ať ho nechají chycípnout, uvedl, že tam tehdy vůbec nebyl a pokud tam skutečně někdo něco takového křičel, uvedl, že to mohl být velitel sousedního tábora „D“ Píbil, který byl takový prudký a často křičel. Samotného obžalovaného Vlačihu neznal.

Po vrácení věci k došetření bylo z nejrůznějších dochovaných materiálů ustanoveno 54 svědků, kteří byli vyslechnuti. Z tohoto počtu svědků bylo celkem 41 tehdejších příslušníků SNB, dalších 8 svědků byli bývalí vězni a 5 svědků bylo osobami mylně ztotožněnými, neboť v kritické době nebyli ani příslušníky SNB ani vězni. Pokud se týká 8 bývalých vězňů, tito se nemohli k věci vyjádřit, neboť buď byli vězněni až v roce 1952 či v letech následujících, případně v jiných věznicích. Nikdo z nich neznal ani obžalovaného Bohumíra Vlačihu ani poškozeného Jaroslava Lukeše a nic o předmětné věci neslyšeli. Stejná situace byla i u 53 svědků, bývalých příslušníků SNB. Z drtivé většiny to byli příslušníci bývalého útvaru SNB Jeřáb, který měl však mnoho pracovišť (útvary se členil vojensky = I až III + objekty např. D, E, L, či názvy např. „Bratrství, Vojna, Vršek, Svornost, Barbora ...“), a to nejenom v oblasti Jáchymovska. Někteří z nich dokonce ani v Západočeském kraji nesloužili (Příbram). Nikdo osobu obžalovaného ani poškozeného neznal a nebylo jim známo nic o tehdejší události.

Pouze jediný z těchto svědků, Ladislav Prouza, uvedl, že shodně dne 1.9.1950 nastoupil s Bohumírem Vlačihou službu k útvaru v Horním Žďáru s tím, že jejich úkolem bylo dělat službu na vrátnici u vstupu do OTK Jáchymovských dolů a tam se také blíže s Bohumírem Vlačihou poznal. Hodnotil ho jako řadového, nenápadného kolegu. Na daném pracovišti pracoval po dobu asi půl roku a poté byl přeřazen do vězeňského tábora Bratrství, kde pracoval jako účetní a výplatní. Tam již obžalovaný s ním nebyl. Později se s ním pouze několikrát potkal, ale o události, která se měla odehrát dne 21.12.1951, kdy měl být postřelen Jaroslav Lukeš Bohumírem Vlačihou, nic nevěděl a ani jméno poškozeného mu nic neříkalo. Má za to, že o této události se na ústředním táboře, kde tehdy již pracoval, nehovořilo.

V průběhu obsáhlého doplnění vyšetřování však nebyl již zjištěn žádný další svědek jak z řad bývalých dozorců, tak bývalých vězňů, kteří by mohli blíže k situaci vypovídat. Zejména nebylo možno ustanovit dozorce, kteří se kritického dne zúčastnili celé akce, resp.

byli přítomni na místě, kde došlo k postřelení poškozeného, případně dozorce, který sloužil v té době na strážní věži poblíže místa činu.

V průběhu doplnění přípravného řízení byl vypracován ve smyslu ustanovení § 110 odst. 1 tr.ř. znalecký posudek z oboru zdravotnictví, odvětví soudního lékařství, a to Karlovou univerzitou Praha, Lékařskou fakultou Plzeň, Ústavem soudního lékařství v Plzni, k posouzení a vyhodnocení závěrů předchozích znaleckých posudků z tohoto odvětví, které byly vypracovány v předchozím průběhu trestního řízení. Ze závěrů tohoto ústavního znaleckého posudku vyplynulo, že příbrani znalci (celkem 6 soudních znalců) se ztotožňují se závěry a zněním předchozích znaleckých posudků z oboru zdravotnictví, odvětví soudního lékařství. Podle jejich zjištění byl průběh střelného kanálu hlavou Jaroslava Lukeše přímočarý, což potvrzuje postižení nervových struktur Jaroslava Lukeše, především poškození lícního nervu vpravo, periferního typu a trojklaného nervu vpravo, které lze vysvětlit tím, že střelný kanál procházel v těsné blízkosti těchto nervových struktur nebo je z části přímo poranil, dále charakter poškození horní čelisti s jizevnatou deformací zadní části zubního výběžku horní čelisti vlevo. Pokud jde o pořadí jednotlivých střelných poranění poškozeného, tyto podle názoru znalců odpovídají výpovědi poškozeného, tedy, že jako první v pořadí došlo k průstřelu hrudníku, kdy střela pronikla stěnou hrudní do levé pohrudniční dutiny, zasáhla levou plíci a šlo o tzv. hladký průstřel hrudníku bez poranění skeletu. Jako k druhému došlo ke střelnému poranění hlavy charakteru průstřelu, kdy jizvička na levé tváři odpovídá otvoru vstřelu a jizvička za úponem pravého boltce odpovídá otvoru výstřelu. Střela pronikla vrcholem levé tváře pod kostí lícni do oblasti horní čelisti, kterou porušila v místě zadní části zubního výběžku vlevo a v přilehlé oblasti zadní stěny levé čelní dutiny. Poté pokračovala pod spodinou lební zleva doprava kde došlo k postižení nervových pletení s následným projevem tzv. Hornerova syndromu. Střelný kanál tedy probíhal v tomto případě zepředu zleva doprava dozadu, přičemž u vzpřímené hlavy se jednalo o průběh mírně zdola nahoru. Dále znalci uvedli, že osoba, u níž došlo k hladkému průstřelu hrudníku se zasažením plíce, může být určitou dobu schopna samostatného pohybu. Může se jednat o chůzi i o běh v délce až několika desítek metrů. Při postupně narůstajícím krvácení do pohrudniční dutiny však dochází k dechové nedostatečnosti a možnost pohybu se snižuje. Podle názoru znalců s ohledem na to, že projektil po průstřelu hrudníku těla poškozeného již nepronikl vrstvou oděvu navenek a byl později nalezen při jeho svlékání v nemocnici, znalci usuzují, že projektil neměl velkou kinetickou energii a odhadují, že byl vystřelen ze vzdálenosti kolem 10 metrů. Pokud se týká pohybu osoby s průstřelem hlavy takového charakteru, jako tomu bylo u poškozeného, je krátce po zasažení velmi málo pravděpodobný. Souvisí to se skutečností, že průnik projektilu měkkými tkáněmi pod kostmi spodiny lební je doprovázen rázovou vlnou, která způsobí otřes okolních částí hlavy včetně mozku, a to vede obvykle k poruše vědomí, případně až k bezvědomí. Nelze však jednoznačně a nadevší pochybnost potvrdit, že bylo vystřeleno proti ležícímu poškozenému ze vzdálenosti bezprostřední, to je ze vzdálenosti 30-40 cm. V takovém případě by v okolí vstřelového otvoru na nekryté levé tváři musela být tzv. traumatická tetováž, způsobená vedlejšími zplodinami střelení. Tato tetováž by byla patrna na kůži i po uplynutí téměř 50 let, pokud by se poškozený nepodrobil plastické operaci. Pokud však bylo vystřeleno zbraní ze vzdálenosti větší než 40 cm, nemusela by traumatická tetováž v okolí vstřelového otvoru vzniknout. Znalci soudí, že proti tělu poškozeného, resp. proti jeho levé tváři, bylo vystřeleno z větší vzdálenosti než je 30-40 cm. Podle znalců nelze jednoznačně ani prokázat, ale ani vyloučit, že ke střelnému poranění hlavy došlo v okamžiku, kdy poškozený ležel na břiše a pootočil hlavu doleva, nelze však ani vyloučit, že toto poranění vzniklo v okamžiku, kdy poškozený utíkal a otočil hlavu doleva, když se pokoušel spatřit svého pronásledovatele. Terén na místě činu to nevylučuje. Dále znalci dospěli k závěru, že

zranění poškozeného zanechalo trvalé následky na jeho zdraví. Šlo o poškození trvalé, které však nebylo výrazného charakteru a v daném případě se ze soudně-lékařského hlediska nejednalo o zohyzdění, zmrzačení ani o mučivé útrapy. Jako těžké a vážné poranění znalci hodnotili každé zranění jednotlivě. Tato zranění vedla k poruše zdraví srovnatelné s nemocí, jež trvala nejméně 2-3 měsíce.

V průběhu doplnění přípravného řízení byl rovněž vypracován znalecký posudek z oboru kriminalistiky, odvětví balistiky, a to Kriminalistickým ústavem Policie ČR, Ústředny kriminální policie, odbor kriminalistické techniky Praha. Znalec dospěl k závěru, že z popisu zbraně uvedené ve výpovědi obžalovaného a na základě výsledků rekognice zbraně, lze vyvodit, že zbraň, ze které kritického dne obžalovaný střílel, byla pistole ČZ vzor 50, ráže 7,65 mm Browning. Posoudit možnost závady na zbrani tak, jak byla popsána obžalovaným a posoudit, zda v důsledku takové závady bylo ještě možné zbraň použít ke střelbě, nelze, neboť není známa příčina závady, ale pouze konstatována podle vyjádření obžalovaného nemožnost zarazit zásobník do pistole. K posouzení tohoto závěru brání to, že předmětná zbraň není k dispozici, aby mohla být podrobena expertize. Dále znalec uvedl, že ani konzultace se znalkyní z odvětví soudního lékařství, jakož i účast znalce balistika při prověrce výpovědi na místě činu, nepřinesly takové nové poznatky, které by mohly posloužit pro jednoznačné stanovení způsobu střelby, tedy postavení obžalovaného a poškozeného při střelbě. Obě verze, tedy jak situace popisovaná obžalovaným, tak i poškozeným, jsou stejně možné. Konzultace se znalkyní, jakož i přítomnost znalce na místě činu při prověrce výpovědi nepřinesly žádné nové poznatky, které by mohly posloužit zejména k určení vzdálenosti v době vzniku prostřelení hlavy.

Oba soudní znalci byli předvoláni k hlavnímu líčení, kdy po přečtení veškerých znaleckých posudků shodně uvedli, že již k nim nemají co dodat. Znalec balistik uvedl, že pokud se týká průstřelu hrudníku, setrvává na vzdálenosti střelby přibližně 10-15 metrů, neboť z hlediska náboje ráže 7,65 mm, který je relativně méně výkonný, se málokdy setkávají s prostřelením hrudníku tak, aby střela vyšla ven, a to i při střelbě z větší vzdálenosti. Dále znalec balistik uvedl, že když vypracovával první posudek v původním přípravném řízení, měl k dispozici pouze omezené informace, a proto použil dvě různé varianty možné dráhy střely vůči tváři. Když však vypracovával doplněk posudku, měl již k dispozici vyšetření z CT neurologie, Fakultní nemocnice v Praze, kde dráha střely byla jednoznačně určena. Při prověrce na místě činu spolu se soudní znalkyní prověřovali s ohledem na tyto zjištěné dráhy možnost, jakým způsobem byla hlava pootočena, tak, jak je dokumentováno i v popisné části prověrky, ale i přílohových fotografiích. Znalec přitom u soudu poukázal na fotografie založené na č.l. 517-518 spisu, kde je vidět jeho ruka s pistolí mířící vůči levé tváři ležícího poškozeného a dodal, že ústí pistole od tváře poškozeného mohlo být ve vzdálenosti přibližně 50-70 cm, spíše se kloní k závěru 70 cm. Dále uvedl shodně se soudní znalkyní, že ze zkušeností ví, že z takovéto vzdálenosti již traumatická tetováž nevznikne, neboť prachové částice již nevniknou do kůže. Pokud se týká používaného střeliva, uvedl znalec, že náboj ráže 7,65 mm Browning se tehdy standardně používal na celém světě, takže bylo možné používat i tzv. válečné střelivo. Stáří náboje však nemusí mít vliv na jím popsané závady náboje v prvním posudku. Ty se mohou projevit i u zcela nového náboje. K dotazu, zda by se oba znalci mohli vyjádřit k přibližné délce dráhy střely pokud by poškozený byl zasažen při běhu do tváře, znalci uvedli, že by to byla pouze spekulace, neboť to nelze nijak změřit či zjistit, ale v případě, že by střela pronikla jen tenkou kostí, mohla být vystřelena ze vzdálenosti 70 cm stejně tak jako ze vzdálenosti 10 metrů, neboť z hlediska kinetické energie to nemá význam. Pokud se týká poranění hlavy, soudní znalkyně toto izolovaně hodnotila

jako poranění těžké a závažné s délkou léčby minimálně tři měsíce, neboť došlo k poranění nervových pletení. Nešlo přitom vyloučit přímé ohrožení života nějakou související komplikací. Dále znalkyně uvedla, že zcela určitě je projektil doprovázen rázovou vlnou, dojde k otřesu okolních tkání, může dojít k postižení nervových tkání, otřesu mozku, v případě vyražení zubů k poškození čelisti, krvácení z úst, případně spolykání krve do žaludku, dále k ovlivnění smyslových orgánů, tedy čichu, zraku a sluchu.

V průběhu doplnění přípravného řízení byl obžalovaný rovněž podroben znaleckému zkoumání z oboru zdravotnictví, odvětví psychiatrie. Znalci uvedli, že v době spáchání trestného činu netrpěl duševní poruchou ve vlastním slova smyslu, tedy psychózou, ani jinou duševní poruchou. Ani v současné době netrpí žádnou duševní poruchou. I přes časový odstup lze uvést, že jeho jednání v době spáchání trestného činu nebylo ovlivněno patickým afektem, nejednalo se o jednání zkratkové či impulsivní. Byl schopen rozpoznat míru společenské nebezpečnosti svého jednání a byl schopen své jednání ovládat. Nebyly u něho zjištěny příznaky rozvoje závislosti na alkoholu či jiných návykových látkách. Motivem jeho jednání byla jednoznačně snaha o splnění povinnosti, se kterou byl srozuměn. Nebyly zjištěny žádné příznaky motivace patologické, tzn. vycházející z duševní poruchy.

Shodně byl v přípravném řízení k osobě obžalovaného vypracován i znalecký posudek z oboru zdravotnictví, odvětví psychologie. Podle závěrů znalce v osobnosti obžalovaného dominuje zachovaný a užívaný vysoký mentální potencionál, stabilita osobnostních vlastností, vysoký stupeň sociability, společenské otevřenosti, senzitivity. Není přítomná agresivita jako primární vlastnost či obvyklá a subjektivně úspěšně užívaná reakce na zátěž. V jeho osobnosti nebyly zjištěny anomální rysy. Lze důvodně předpokládat, že obdobná struktura osobnosti již ve svém základu byla vytvořena a ustálena i v kritické době, kdy mu bylo 24 let. Tehdy pracoval jako strážný vězňů, kteří byli označováni za nejtěžší. Byl proto velmi pravděpodobně silně pod vlivem tehdejší propagandy na jedné straně a dále pod vlivem kázeňských sankcí za nesplnění povinností na straně druhé. Nutnost splnit povinnosti pak mohla snadno převládnout nad úvahou o nebezpečnosti jednání především proto, že se případné užití zbraně nejen vyžadovalo, ale bylo považováno za nutné vzhledem k celé situaci. Je tedy pravděpodobné, že ve vypjaté situaci si nebezpečnost užití zbraně vůbec neuvědomoval. Jeho primární motivací bylo velmi pravděpodobně splnění povinností, tedy zabránění útěku podle tehdy platných předpisů a nařízení. Tyto faktory lze považovat za zásadní při plnění této povinnosti, tedy i užití zbraně. Lze předpokládat, že reagoval pod tlakem situace, a že tedy prožíval značný stres vyvolaný na jedné straně jednoznačně danou povinností a na druhé straně obavou z trestu za její nesplnění.

Z ostatních listinných materiálů soud shledal, že lékařské zprávy z roku 1995 o vyšetření poškozeného Jaroslava Lukeše ve Fakultní nemocnici v Praze Motole na Klinice zobrazovacích metod, Stomatologické klinice a Neurologické klinice, zaměřené ke zjištění a popisu střelného poranění obličeje, sloužily dále znalcům z oboru soudního lékařství při zpracování jejich posudků. Znalci měli rovněž k dispozici zdravotní dokumentaci Státní oblastní nemocnice v Karlových Varech, chirurgického oddělení z roku 1951 a 1952. Letecký snímek, katastrální mapa a pláněk tábora, jakož i zejména letecká fotografie z roku 1952, dávají popis kudy oba vězni po projití brankou prchali a v kterých místech zabočili vlevo do volného prostoru. Toto místo je podle leteckého snímku vzdáleno od ubytoven strážných přibližně stejně, jako od branky, kterou uprchli. Podle protokolů o rekognici a přiložených fotografií příslušníků SNB z kritické doby označil poškozený Jaroslav Lukeš obžalovaného Vlačihu jako příslušníka, který sloužil při ostraze na bráně, stejně tak Bohumíra Vlačihu

označil jeho bývalý kolega Ladislav Vávra, jako příslušníka stejné rot. Z protokolu o konfrontaci mezi poškozeným a svědkem Antonínem Chalupou vyplývá to, co již bylo výše uvedeno, že svědek Chalupa setrval při této konfrontaci na výpovědi, že mu poškozený Lukeš poté, co se vrátil z nemocnice zpět do tábora, uvedl, že druhý zásah do hlavy do obličeje dostal v běhu a teprve poté upadl na zem a poté slyšel hovor dvou příslušníků, z nichž jeden řekl, aby ho „dodělal“ a ten druhý mu v tom zabránil. Poškozený Jaroslav Lukeš v závěru konfrontace dodal, že některým spoluvězňům uvedl pravdivě, jak to bylo, ale ne každému, neboť také některým nedůvěřoval a měl strach z případné pomsty příslušníků.

V průběhu rekognice zbraně bylo obžalovanému předloženo celkem 5 pistolí ráže 7,65 mm v roce 1951 užívaných. Obžalovaný bezpečně označil pistoli ČZ vzor 50 ráže 7,65 mm, se zásobníkem na osm nábojů, jako předmětnou zbraň, kterou byl tehdy vyzbrojen.

Za účasti soudních znalců z odvětví soudního lékařství, kriminalistiky, dále obžalovaného a poškozeného byla dne 24.8.1999 provedena prověrka výpovědi na místě činu. Oba aktéři odděleně popsali tehdejší průběh událostí dle svých verzí a ukázali vyšetřovateli a znalcům místa, kde jednak měla dříve stát branka, kterou utekli vězni, místo kudy utíkali, místo kde odbočili doleva do volného prostoru a také místo, kde mělo dojít ke střelbě.

Obžalovaný Bohumír Vlačíha uvedl, že tehdy oplocení bylo dřevěné, označil místo kde dle něho byla branka, ukázal odkud začal střílet s tím, že tehdy byla mlha a zhruba na 15 metrů před sebou viděl siluety utíkajících. Všechny náboje, asi 6 nebo 7, vystřelil až do místa než vězni odbočili doleva přes příkop do pole. Dále popsal a nasměroval figuranta na místo, kde podle něho ležel poškozený na zádech, nohama směrem k silnici. Vzdálenosti byly změřeny pro potřeby soudního znalce z odvětví balistiky, znalkyně z odvětví soudního lékařství pak na základě výpovědi obžalovaného demonstrovala na figurantovi pozici, v jaké by musel být postaven při průstřelu hrudníku zezadu a v jaké při průstřelu tváře za situace, že by utíkal a vyznačila, jak dalece by musel mít otočenou hlavu.

Poškozený Jaroslav Lukeš ukázal, kde podle jeho názoru byla branka, kterou vyběhli na silnici a běželi doprava kolem oplocení, které tehdy bylo dřevěné. Uběhli asi 80 nebo 100 metrů, než odbočili doleva. Teprve když byli na poli, začal strážný střílet, šlo za sebou 6 nebo 7 rychlých ran. Byl už asi 30 metrů v poli, když dostal ránu do zad. To, že se střílí, věděl. Neotáčel se však. Místo, kde zatočil směrem doleva do pole vyznačil zhruba stejně jako obžalovaný. Dále uvedl, že kasárna, tedy ubytovny příslušníků SNB, byly ve vzdálenosti asi 150 metrů. Podle něho se silueta dala rozpoznat asi na 20 metrů. Nebyl tehdy sníh, nemrzlo, byla tma a mlha. Dále vyznačil místo, kde přibližně ucítil průstřel zad. Od tohoto místa utíkal ještě asi 20 metrů než upadl na zem na obličej. Asi za 10 vteřin uslyšel dupot, ten člověk k němu přiběhl, on se pootočil trochu na bok a otočil hlavu. Sám na místě demonstroval, v jaké poloze ležel a nasměroval znalce balistika držícího pistoli, do polohy, kdy došlo k výstřelu. Podle měření vyšetřovatele to bylo 54 - 60 cm. Oba přítomní soudní znalci pak na základě údajů poškozeného vymodelovali situaci blíže popsanou již shora a na č.l. 517-519 spisu, tedy v jaké poloze poškozený ležel, jakým směrem měl hlavu natočenou a v jaké pozici a vzdálenosti by musel stát vzpřímený střelec se spuštěnou rukou se zbraní. Poškozený pak potvrdil, že tak asi to bylo. Podle změření znalce byla vzdálenost od komunikace do místa, kde poškozený upadl na zem, již po průstřelu hrudníku celkem 46,6 metru.

Ačkoli z odboru archivní a spisové služby Archivu Ministerstva vnitra v Brně byly vyšetřovateli poskytnuty některé dochované materiály, lze z nich pouze zjistit, že již začátkem

roku 1951 byly příslušníkům SNB při výkonu strážní a eskortní služby obecně vytýkány nedostatky, neboť nekonáním řádných povinností se dopouštěli mnoha chyb, což mělo za následek útoky a přípravy k útěkům vězňů nebo jiné trestné činy. V rámci vyhodnocení těchto nedostatků byly vydány pokyny velitelům jednotlivých stupňů SNB k odstranění nedostatků a poklesků ve výkonu služby svých podřízených. Z materiálů vyplývá, že tehdejší útvar SNB Jeřáb měl samostatné velitelství, dále útvar I./Jáchymov a podřízené útvary, útvar II./Mariánská a podřízené útvary, útvar III./Příbram a podřízené útvary, a dále útvar Abertamy. Ze směrnic pro užití zbraně schválených kolegiem Ministerstva národní obrany ze dne 15.2.1951 vyplývá, že tehdy příslušník SNB mohl použít zbraň mimo jiné i k tomu, aby zamezil útoku nebezpečného zločince, jehož nemůže jiným způsobem zadržet. Zbraň měl užít tak, aby se výsledek projevil ihned při prvním použití, avšak nikoli ve větším rozsahu, než je třeba k dosažení žádoucího účelu. Přitom musel dbát toho, aby osoby, proti nimž zakročuje, zůstaly zachovány při životě. Před použitím zbraně byl povinen dát výstrahu, že proti osobě užije zbraně, v nebezpečí z prodlení však mohlo být od výstrahy před použitím zbraně upuštěno. Místo výstrahy mohl také jednou vystřelit do vzduchu. Z hlášení velitele útvaru por. Ryšavého ze dne 7.1.1952 vyplývá, že vyhodnocuje použití zbraně Bohumírem Vlačihou za oprávněné. Popisuje zde pouze zasažení vězně do obličeje, nikoli však do hrudníku. Odůvodnění jeho rozhodnutí však z hlediska dnešního pohledu a zjištěných skutečností k věci se jeví být silně tendenčním. Z přílohového spisu Okresní prokuratury v Jáchymově, sp.zn. Pt 115/52, je patrné, že Jaroslav Lukeš i Karel Morkus byli rozsudkem Okresního soudu v Karlových Varech ze dne 26.6.1952, sp.zn. 17T 141/52, odsouzeni pro trestný čin maření výkonu úředního rozhodnutí podle § 171 písm. b) tr.zák., k trestu odnětí svobody v trvání jednoho roku u každého z nich, a to nepodmíněně, pro útěk z tábora kritického dne. Ze spisových materiálů dále vyplývá, že dne 24.8.1953 byl uvedený trest odnětí svobody odsouzenému Jaroslavu Lukešovi prominut na základě amnestie prezidenta republiky ze 4.5.1953.

Ze spisu Ministerstva národní bezpečnosti sp.zn. B/4-V-1540/52, kdy se jedná o vyšetřovací spis k útoku Karla Morkuse a Jaroslava Lukeše dne 21.12.1951, vyplývá, že oba shodně uvedli, že se domlouvali na útoku proto, aby navštívili rodiče v období vánočních svátků. Útěk připravovali asi 14 dnů. Kritického dne byla dost hustá mlha, která by jim mohla napomoci k útoku. První proběhl brankou Jaroslav Lukeš, Karel Morkus za ním. Lukeš však na cestě upadl a Morkus ho předběhl. Slyšeli výzvu příslušníka SNB k zastavení a když to neučinili, zahájil po nich střelbu. Karel Morkus tehdy uvedl, že poté co uslyšel střelné rány neměl čas se otočit dozadu, co je s Lukešem a pokračoval sám v útoku. Jaroslav Lukeš tehdy uvedl, že byl zasažen do prsou, nezastavil, následně byl zasažen do hlavy, upadl do mdlob. Co bylo dále neví, neboť se probudil v nemocnici.

Soud jako listinné materiály rovněž u hlavního líčení konstatoval rozsudek Okresního soudu Karlovy Vary ze dne 18.6.1997 sp.zn. 1 T 133/96, usnesení Krajského soudu v Plzni ze dne 10.12.1997, sp.zn. 8 To 526/97, usnesení Krajského soudu v Plzni ze dne 5.11.1998, sp.zn. 1 T 1/98 a usnesení státní zástupkyně Krajského státního zastupitelství v Plzni ze dne 6.1.1998, sp.zn. 2 KZv 128/98.

Provedené důkazy hodnotil soud podle svého vnitřního přesvědčení založeného na uvážení všech okolností případu, jednotlivě i v jejich souhrnu, v duchu zásady volného hodnocení důkazů, vyjádřené ustanovením § 2 odst. 6 tr.ř. a dospěl k závěru, že skutek, tak jak byl shora popsán, se stal a tento spáchal obžalovaný Bohumír Vlačiha. Jak obžalovaný, tak i poškozený od počátku setrvali na svých verzích případu. Nutno konstatovat, že jejich

opakované výpovědi byly v zásadních bodech neměnné. Obžalovaný podrobně popsal celou událost, popsal tedy pronásledování obou prchajících vězňů a setrval na tom, že poškozeného Jaroslava Lukeše postřelil v běhu při pronásledování a nikoli v době, kdy ležel na zemi. Poškozený Jaroslav Lukeš rovněž popsal průběh útěku společně se spoluvězněm Karlem Morkusem. Pokud jde o zranění způsobená obžalovaným uvedl, že do hrudníku byl střelen při běhu, poté ještě uběhl několik metrů a nakonec upadl v důsledku zranění na zem. Poté k němu přiběhl obžalovaný a střelil ho zblízka ještě jednou do hlavy. Předmětem prováděného dokazování byla zejména tato situace, když postřelení prchajícího Jaroslava Lukeše do hrudníku nebylo zpochybněno ani obžalovaným. Toto samotné jednání by však nebylo předmětem trestního stíhání a to ani v současné době, neboť tehdy strážný pronásledoval prchající vězně, použil střelby a teprve minimálně šestým výstřelem poškozeného poranil. Zbraň v té době použil v souladu s tehdejšími předpisy. Konečně i sami prchající vězni věděli o tom, že při jejich útěku může být proti nim zbraň použita, v „postřelovacím“ pásmu dokonce bez výstrahy. Předmětem dokazování k žalovanému skutku však byla druhá fáze jednání obžalovaného, tedy tzv. „dostřelení“ ležícího vězně. Vzhledem k časovému odstupu od události i dalším specifickým okolnostem případu nevyřešili ani znalci z oboru zdravotnictví, odvětví soudního lékařství či z oboru kriminalistiky, odvětví balistiky, otázku rozporu mezi výpověďmi obžalovaného a poškozeného ohledně postřelení obličejové části hlavy. Znalci jak v písemných posudcích, tak i při výslechu před soudem uzavřeli, že zranění hlavy poškozeného mohlo vzniknout jak podle verze obžalovaného, tak i podle verze poškozeného. Podle názoru soudu však v průběhu celého trestního řízení nebyly zjištěny žádné takové skutečnosti, které by výrazně zpochybnil výpověď poškozeného a navíc jeho výpověď v podstatě nepřímo potvrdili i svědci Ladislav Vávra, Zdeněk Uchytíl, Svatoš Vach a Ladislav Vyzibla. Pokud se týká výpovědi svědka Antonína Chalupy, která, byť se jedná o bývalého vězně, koresponduje s výpovědí obžalovaného, nelze v tomto směru přehlédnout skutečnost, že ne všem svým kamarádům vězňům po svém návratu z nemocnice poškozený Lukeš děj vyličil tak, jak se stal. Jeho obavy o svůj život či případně o další průběh výkonu trestu byly v té době pochopitelné, logicky zdůvodnitelné a opodstatněné. Svědek Uchytíl slyšel od Karla Morkuse, že po prvních výstřelech zjistil, že běží sám, zastavil se a když uslyšel další výstřel, nečekal a pokračoval v útěku. Svědek Vach rovněž slyšel sérii výstřelů a poté za nějakou dobu, kterou nedokázal přesně odhadnout, ale bylo to nejvýše 30 vteřin, uslyšel osamocený výstřel. Tyto skutečnosti nasvědčují verzi poškozeného o tom, že poté, co byl střelen do zad setrvačností uběhl několik metrů než upadl a než k němu doběhl strážný a střelil ho do tváře. Nelze přehlédnout v tomto případě shodná tvrzení obžalovaného i poškozeného, ale i některých svědků, o mlze v kritický den, která dovolovala zahlédnout siluetu na přibližně 15-20 metrů. Pokud svědci Uchytíl a Vach hovoří o sérii výstřelů, když Uchytílovi to vyprávěl Morkus, pak sám obžalovaný při prověrce výpovědi na místě činu popsal, jakým způsobem střelil a kolik nábojů přibližně vypálil. Pokud se prchající a pronásledovatel pohybovali podél oplocení tábora po cestě, ve vzdálenosti zhruba kolem 15-20 metrů, bylo toto místo slabě osvětleno dopadem světla z reflektorů umístěných směrem dovnitř tábora. Když však poté oba vězni zabočili doleva do volného prostranství, nebylo již toto osvětlené, vzdalovali se do tmy a mlhy a pokud zde zasáhla poslední střela Jaroslava Lukeše do zad ve vzdálenosti přibližně 40 metrů od silnice, lze předpokládat s ohledem na tehdejší počasí, čas i roční dobu, již prakticky nulovou viditelnost a proto i doba, kdy strážný, který u sebe neměl baterku a docházel k ležícímu vězni, musela být delší, než když jej pronásledoval kolem plotu. Popis poškozeného o způsobu postřelení obličejové části hlavy není v rozporu s modelovou situací při prověrce na místě činu, vytvořenou soudními znalci. Pokud v původních výpovědích poškozený uváděl vzdálenost 30-40 cm ústí pistole od jeho tváře, pak znalci se při prověrce, ale i u hlavního líčení shodli na vzdálenosti o něco větší,

přibližně 60-70 cm. Je pochopitelné, že teprve při namodelování situace si poškozený mohl lépe vybavit z paměti kritickou situaci. Z takové vzdálenosti by však již tzv. tetováž nevznikla. Soud neuvěřil obhajobě obžalovaného v tom, že by poslední výstřel, který měl zranit poškozeného na obličeji, vystřelil za situace, kdy poškozený odbočoval ze silnice doleva na pole a trefil ho takto v běhu a poté zjistil, že má závalu na zbraní. Je zcela nelogické, aby při zjištěné závadě zbraně pokračoval sám ve stíhání prchajících vězňů směrem do mlhy a narůstající tmy, když mohl důvodně předpokládat, že tito vězňové, kterým šlo v té době o všechno, na něho mohou někde čekat a zaútočit. Navíc ani nemohl vědět přesný směr jejich útěku v poli, zda se nerozdělili a pod. I když soudní znalci nevyloučili možnost vzniku poranění tváře poškozeného i při vzpřímené poloze, tedy v případě, že by poškozený při odbočení doleva na pole se po pronásledovateli ohlédl, pak nelze přehlédnout z prověrky výpovědi na místě činu dokumentaci, jakým, podle názoru soudu až nepřirozeným způsobem, by se musel ohlédnout po pronásledovateli a také vyjádření soudní znalkyně u hlavního líčení, že projektil je doprovázen rázovou vlnou, dojde k otřesu okolních tkání, může dojít k poškození nervových tkání, otřesu mozku, ovlivnění smyslových orgánů a tudíž se jeví jako silně nepravděpodobné, že by poškozený s průstřelem hrudníku a po zasažení tváře, kdy střela mimo jiné porušila zadní část zubního výběžku vlevo, ještě pokračoval více než 40 metrů v běhu než upadl. Již ve znaleckém posudku znalci konstatovali, že pokud se týká pohybu osoby s průstřelem hlavy takového charakteru, jako tomu bylo u poškozeného, je krátce po zasažení velmi málo pravděpodobný. Souvisí to se skutečností, že průnik projektilu měkkými tkáněmi pod kostmi spodiny lebky je doprovázen popsanou rázovou vlnou, která způsobí otřes okolních částí hlavy včetně mozku a to vede obvykle k poruše vědomí, případně až bezvědomí.

Tyto skutečnosti pak vedou soud k závěru, že uvedené nepřímé důkazy spolu se znaleckými závěry plně potvrzují výpověď poškozeného. Nelze pak přehlédnout ani výpověď svědka Vávry o tom, jak zabránil dalšímu tzv. „dostřelení“ ležícího poškozeného poté, co se na místo dostavila pohotovostní skupina příslušníků SNB z ubikací vzdálených přibližně 150 metrů, čímž objasňuje situaci, která v tehdejší době vůči vězňům panovala, ale potvrzuje tím i závěry znalců psychiatra a psychologa ohledně motivace jednání obžalovaného. Soud tedy shledal, že jednání obžalovaného Bohumíra Vlačihy bylo jednoznačně prokázáno tak, jak je uvedeno v obžalobě Krajské státní zástupkyně v Plzni.

Ohledně subjektivní stránky trestného činu dospěl soud k závěru, že obžalovaný se trestného činu dopustil minimálně v úmyslu nepřímém podle § 4 písm. b) tr.zákona, neboť s ohledem na použití zbraně ze vzdálenosti kratší než jeden metr proti hlavě poškozeného musel in eventum vědět, že svým jednáním mu může způsobit velmi závažné poranění či až ohrožení života a pro případ, že takovéto porušení nebo ohrožení způsobí s tím musel být srozuměn.

Jak již bylo výše uvedeno, rozsudkem Okresního soudu v Karlových Varech ze dne 18.6.1997, sp.zn. 1T 133/96, byl Bohumír Vlačihy uznán vinným shora uvedeným skutkem, když jeho jednání bylo právně kvalifikováno jako trestný čin zneužívání pravomoci veřejného činitele podle § 158 odst. 1 písm. b), odst. 2 písm. c) tr.zák. a trestný čin ublížení na zdraví podle § 222 odst. 1 tr.zák. Za to byl odsouzen podle § 158 odst. 2 tr.zák. za použití § 35 odst. 1 tr.zák. k úhrnnému trestu odnětí svobody v trvání tři let nepodmíněně, pro jehož výkon byl podle § 39a odst. 2 písm. b) tr.zák. zařazen do věznice s dozorem. K odvolání toliko obžalovaného Bohumíra Vlačihy rozhodl Krajský soud v Plzni usnesením dne 10.12.1997, sp.zn. 8 To 526/97, tak, že napadený rozsudek okresního soudu zrušil a věc postoupil

Krajskému soudu v Plzni, aby ji projednal jako soud prvního stupně, neboť podle názoru odvolacího soudu jednání obžalovaného vykazovalo znaky skutkové podstaty pokusu trestného činu vraždy podle § 8 odst. 1 k § 219 odst. 1 tr.zák., přičemž podle názoru odvolacího soudu jeho rozhodnutí není v rozporu se zásadou zákazu reformace in peius ve smyslu ustanovení § 259 odst. 3 tr.ř. (tehdy účinného), když nové projednání věci před krajským soudem jako soudem prvního stupně není samo o sobě zhoršení postavení obžalovaného, neboť ustanovení § 264 odst. 2 tr.ř. opakuje zásadu zákazu reformace in peius, když stanoví, že v případě zrušení napadeného rozsudku jen v důsledku odvolání podaného ve prospěch obžalovaného, nemůže v novém řízení dojít ke změně rozhodnutí v jeho neprospěch. Zákaz reformace in peius se tedy nevztahuje na samotné řízení, ale na jeho výsledek, tedy na rozhodnutí soudu.

Poté, co Krajský soud v Plzni jako soud prvního stupně po předběžném projednání obžaloby věc vrátil státnímu zástupci k došetření, podala dne 23.11.2000 Krajská státní zástupkyně v Plzni na obžalovaného Bohumíra Vlačihu obžalobu pro pokus trestného činu vraždy podle § 8 odst. 1 k § 219 odst. 1 tr.zák. pro skutek uvedený již v obžalobě Okresního státního zástupce v Karlových Varech, potažmo v rozsudku Okresního soudu v Karlových Varech. Krajský soud v Plzni po projednání věci v hlavním líčení dospěl, jak shora uvedeno, k závěru, že tento skutek se stal tak, jak je v obžalobě popsán, přičemž výše uvedl důvody, ze kterých při posouzení skutku vycházel. Pokud státní zástupkyně, ale i nyní soud v popisu skutku uvedli druh zjištěné pistole, ze které měl obžalovaný střilet, nejedná se v žádném případě o porušení zákazu reformace in peius, tedy ke změně k horšímu ve skutkových zjištění, ale pouze k technickému upřesnění popisovaného předmětu. S ohledem na rozsudek Okresního soudu v Karlových Varech, tedy jím zjištěného skutkového stavu, použité právní kvalifikace, druhu a výměry trestu, nemohl krajský soud s ohledem na ustanovení § 264 odst. 2 tr.ř. jednání obžalovaného posoudit v duchu právní kvalifikace uváděné krajskou státní zástupkyní. Za této situace by soud jednání obžalovaného mohl kvalifikovat pouze ve shodě s právní kvalifikací, užitou v rozsudku Okresního soudu v Karlových Varech. V rámci toho se však soud musel zabývat otázkou, zda zejména s ohledem na dobu spáchání trestného činu nezanikla trestnost činu uplynutím promlčecí doby. Soud shodně jako ve svém usnesení o vrácení věci státnímu zástupci k došetření dospěl k závěru, že otázkou promlčení trestního stíhání obžalovaného Bohumíra Vlačihy, se měl zabývat již vyšetřovatel při sdělení obvinění a posléze státní zástupce, pokud bylo jednání kvalifikováno jako trestný čin ublížení na zdraví podle § 220 odst. 1 tr.zákona č. 86/1950 Sb. a jako trestný čin porušování povinností veřejného činitele podle § 175 odst. 1 písm. b), odst. 2 písm. d) tr.zák. č. 86/1950 Sb., neboť v obou případech byl podle těchto ustanovení obžalovaný ohrožen trestem odnětí svobody v rozpětí od 3 do 10 let a podle ustanovení § 65 odst. 1 písm. b) tr.zák. č. 86/1950 Sb., trestnost činu zaniká uplynutím promlčecí doby, která činí 10 let, činí-li horní hranice trestní sazby dočasného odnětí svobody nejméně 10 let. I pokud byla právní kvalifikace vyšetřovatelem i státním zástupcem uvedena podle § 16 odst. 1 tr.zák. č. 140/1961 Sb. v platném znění, tedy jako trestný čin zneužívání pravomoci veřejného činitele podle § 158 odst. 1 písm. b), odst. 2 písm. c) tr.zák. a trestný čin ublížení na zdraví podle § 222 odst. 1 tr.zák., pak podle § 67 odst. 1 písm. b) tr.zák. trestnost činu zaniká uplynutím promlčecí doby, jež činí 10 let, činí-li horní hranice trestní sazby odnětí svobody nejméně 10 let, jak tomu bylo v případě ustanovení § 158 odst. 2 tr.zák. Podle výkladu tohoto ustanovení bylo předmětné jednání promlčeno již dne 21.12.1961, tedy před účinností zákona č. 140/1961 Sb., trestního zákona účinného od 1.1.1962. V daném případě pak nešlo použít ani stavení promlčení uvedené v ustanovení § 67 odst. 2 tr.zákona, neboť do 21.12.1961 neexistovala zákonná překážka, pro kterou by nemohl být obviněný postaven před soud. Na stavení

promlčení nelze použít ani ustanovení § 5 zákona č. 198/1993 Sb. o protiprávnosti komunistického režimu a odporu proti němu, podle kterého se do promlčecí doby nezapočítává doba od 25.2.1948 do 20.12.1989, neboť promlčecí doba trestnosti shora uvedených trestných činů proběhla ještě před účinností tohoto zákona. K těmto skutečnostem je nutné podotknout, že trestnost činu je nutno posuzovat podle zákona účinného v době, kdy byl čin spáchán, pozdějšího zákona se použije, jestliže je to pro pachatele příznivější. Tuto zásadu výslovně stanoví článek 40 odst. 6 Listiny základních práv a svobod a vyjadřuje ji rovněž ustanovení § 16 odst. 1 tr.zák. Trestnost činu je nutno v souladu s dosavadní teorií i praxí vymezit jako souhrn všech podmínek, na nichž závisí výrok o vině a trestu, včetně podmínek promlčení. Je tedy nezbytné v rámci posuzování trestnosti činu také zjišťovat, zda nedošlo k zániku této trestnosti, a to mimo jiné i z důvodu promlčení činu. Je-li podle některé právní úpravy účinné v době od spáchání trestného činu do rozhodování o něm trestný čin pachatele již promlčen, zaniká tím jeho trestnost a není-li některá další právní úprava pro pachatele ještě příznivější, pak se trestnost činu musí posuzovat podle právní úpravy, podle níž je trestný čin promlčen. Posuzování takového trestného činu podle pozdějšího zákona, který by případně opětovně obnovil trestnost promlčeného činu, by bylo v rozporu s ústavní zásadou zákazu retroaktivity přísnějšího zákona v neprospěch pachatele, vyjádřenou v článku 40 odst. 6 Listiny základních práv a svobod.

Ze shora uvedených důvodů, s ohledem na ustanovení § 264 odst. 2 tr.ř., nezbylo Krajskému soudu v Plzni nic jiného, než podle § 223 odst. 1 tr.ř. za použití § 11 odst. 1 písm. b) tr.ř. zastavit věc trestního stíhání obviněného Bohumíra Vlačihy pro skutek výše uvedený, neboť shledal, že trestní stíhání je promlčeno.

P o u č e n í: Proti tomuto usnesení je přípustná stížnost státního zástupce do tří dnů ode dne oznámení, k Vrchnímu soudu v Praze, cestou soudu zdejšího. Stížnost má odkladný účinek.

V trestním stíhání se pokračuje, prohlásí-li obviněný do tří dnů od doby, kdy mu bylo usnesení o zastavení trestního stíhání oznámeno, že na projednávání věci trvá.

V Plzni dne 14. března 2002

Předseda senátu:
JUDr. Roman D o č k a l
v.r.

Za správnost vyhotovení:
Karolina Topičová

